

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

Poslovni broj P-2883/2023-24

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski građanski sud u Zagrebu, po sutkinji toga suda Ingrid Šegon, u pravnoj stvari tužitelja Željka Čupića, Kraj Donji, Marija Gorica, Ul. Matije Gupca 14, OIB: 47013273963, kojega zastupa punomoćnica Ivana Radeljak, odvjetnica u Zagrebu, protiv tuženika Addiko Bank d.d., Zagreb, Slavonska avenija 6, OIB: 14036333877, zastupanog po punomoćniku Toniju Smrčku, odvjetniku u Zagrebu, radi utvrđenja i isplate, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene 7. srpnja 2026., u prisutnosti punomoćnice tužitelja Ivane Radeljak, odvjetnice u Zagrebu, a u odsutnosti uredno pozvanog tuženika, na ročištu za objavu presude 28. srpnja 2026.,

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se da je ništetna odredba sadržana u članku 5. Ugovora o kreditu broj: 016-2002/2006, sklopljenom 16. kolovoza 2006. između tužitelja i tuženika, na kojem je potpis tužitelja ovjerio Javni bilježnik Alemka Gajski, iz Zagreba, Mandrovićeva 10, dana 25. kolovoza 2006.g., posl. broj OV-18374/2006, a koja glasi: „Prije isplate kredita odbijaju se od iznosa kredita jednokratni troškovi obrade u iznosu od 1,25 % (jedancijelihdvadesetpet posto) iznosa kredita.“

II. Utvrđuje se da je ništetna ugovorna odredba sadržana u članku 8. Ugovora o kreditu broj: 016-2002/2006, sklopljenom 16. kolovoza 2006. između tužitelja i tuženika, na kojem je potpis tužitelja ovjerio Javni bilježnik Alemka Gajski, iz Zagreba, Mandrovićeva 10, 25. kolovoza 2006., posl. broj OV-18374/2006, a koja glasi: „U slučaju prijevremene konačne otplate kredita ili djelomične otplate kredita, Banka je ovlaštena zaračunati naknadu sukladno Odluci o naknadama za uslugu Hypo Alpe-Adria-Bank d.d.“

III. Nalaže se tuženiku Addiko Bank d.d., Zagreb, Slavonska avenija 6, OIB: 14036333877, isplatiti tužitelju Željku Čupiću, Kraj Donji, Marija Gorica, Ul. Matije Gupca 14, OIB: 47013273963, iznos od 1.327,44 EUR/10.001,56 HRK sa zakonskim zateznim kamatama koje na navedeni iznos teku od 31. kolovoza 2006. do 31. prosinca 2007. prema stopi određenoj člankom 1. Uredbe o visini stope zatezne kamate ("Narodne novine" broj 76/96., 72/02. i 153/04), od 1. siječnja 2008. do 31. srpnja 2015. prema stopi koja se određuje uvećanjem eskontne kamatne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, od 01. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. prema stopi koja se određuje uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, a od 01. siječnja 2023. pa do isplate prema stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka

primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, sve u roku od 15 dana.

IV. Nalaže se tuženiku Addiko Bank d.d., Zagreb, Slavonska avenija 6, OIB: 14036333877, isplatiti tužitelju Željku Čupiću, Kraj Donji, Marija Gorica, Ul. Matije Gupca 14, OIB: 47013273963, iznos od 1.693,56 EUR/12.760,15 HRK sa zakonskim zateznim kamatama koje na navedeni iznos teku od 01. lipnja 2012. prema stopi koja se do 31. srpnja 2015. određuje uvećanjem eskontne kamatne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, od 01. kolovoza 2015. prema stopi koja se određuje uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, a od 01. siječnja 2023. pa do isplate prema stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotnih poena, sve u roku od 15 dana.

V. Nalaže se tuženiku tužitelju naknaditi troškove parničnog postupka u iznosu od 2.001,04 eura sa zateznim kamatama tekućima od 28. srpnja 2026. do isplate prema stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope (kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke) za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana, dok se u preostalom dijelu zahtjev tužitelja za naknadu parničnog troška odbija kao neosnovan.

VI. Odbija se kao neosnovan zahtjev tuženika za naknadom troškova parničnog postupka kao neosnovan.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi navodi da su tužitelj kao korisnik kredita i tuženik HYPO ALPE-ADRIA BANK d.d., sada pod novom tvrtkom Addiko Bank d.d., sklopili 16. kolovoza 2006. Ugovor o kreditu broj: 016-2002/2006, na kojemu je potpis tužitelja ovjerio Javni bilježnik Alemka Gajski, iz Zagreba, Mandrovićeva 10, 25. kolovoza 2006., posl. broj OV-18374/2006. Dana 27. srpnja 2009. tužitelj i tuženik su sklopili Aneks br. 1. Ugovora o kreditu broj: 016 2002/2006, na kojemu je potpis tužitelja 30. srpnja 2009. ovjerio Javni bilježnik Ilinka Lisonek, posl. broj OV-11122/2009 te 04. kolovoza 2011. Aneks broj 2. uz Ugovor o kreditu broj: 016-2002/2006, na kojemu je potpis tužitelja 11. kolovoza 2011. ovjerio Javni bilježnik Ilinka Lisonek, posl. broj OV 11165/2011. Tužitelj ne raspolaže izvornikom Aneksa broj 1. Ugovora o kreditu ni Aneksom broj 2. uz Ugovor o kreditu, već se isti nalaze kod tuženika, ali raspolaže preslikama koje je tuženik dostavio u spis predmeta koji se između ovdje parničnih stranaka vodi pred Općinskim građanskim sudom u Zagrebu, posl. broj P-657/2022. Osim Ugovora o kreditu tužitelj i tuženik su 24. prosinca 2007. sklopili Sporazum radi

osiguranja novčane tražbine te su isti 04. siječnja 2008. potvrdili kao privatnu ispravu koja po svom obliku odgovara propisima o obliku javnobilježničke isprave, a po sadržaju propisima o sadržaju javnobilježničkog akta, pred Javnim bilježnikom Ilinkom Lisonek, iz Zagreba, posl. broj OV-173/2008. Tužitelj i tuženik su 28. srpnja 2009. sklopili Aneks br. 1. uz Sporazum radi osiguranja novčane tražbine te su isti 30. srpnja 2009. potvrdili kao privatnu ispravu koja po svom obliku odgovara propisima o obliku javnobilježničke isprave, a po sadržaju propisima o sadržaju javnobilježničkog akta, pred Javnim bilježnikom Ilinkom Lisonek, iz Zagreba, Tuženik i tužitelj su 04. kolovoza 2011. sklopili Aneks broj 2. uz Sporazum o osiguranju novčane tražbine te su isti 11. kolovoza 2011. potvrdili kao privatnu ispravu koja po svom obliku odgovara propisima o obliku javnobilježničke isprave, a po sadržaju propisima o sadržaju javnobilježničkog akta, pred Javnim bilježnikom Ilinkom Lisonek, iz Zagreba, posl. broj OV-11166/2011.

1.1. Ugovorom o kreditu tužitelju je odobren stambeni kredit u kunsjoj protuvrijednosti od 173.000,00 CHF prema srednjem tečaju za CHF HYPO ALPE-ADRIA-BANK d.d. važećem na dan korištenja kredita (čl. 2. Ugovora o kreditu), s kamatnom stopom od 3,88% dekurzivno godišnje (čl. 3. Ugovora o kreditu), promjenjivom sukladno Odluci o kamatnim stopama HYPO ALPE-ADRIA-BANK d.d. ili drugog akta banke, ovdje tuženika (čl. 6. Ugovora o kreditu). Vraćanje kredita ugovoreno je u 72 mjesečna anuiteta u kunsjoj protuvrijednosti 2.697,17 CHF, obračunatih po srednjem tečaju za CHF HYPO ALPE-ADRIA-BANK d.d. na dan plaćanja te je ugovoren rok otplate kredita od 6 godina od dana stavljanja kredita u otplatu (čl. 4. Ugovora o kreditu). Ugovorom o kreditu ugovoreno je da se prije isplate kredita odbijaju od iznosa kredita jednokratni troškovi obrade u iznosu od 1,25 % (jedancijelihdvadesetpet posto) iznosa kredita, kao i da se korisnik kredita nadalje obvezuje snositi sve javnobilježničke troškove, sudske troškove i pristojbe kao i sve ostale troškove vezane uz zaključenje Ugovora o kreditu i naplatu tražbina iz istog (čl. 5. Ugovora o kreditu). Za slučaj prijevremene otplate kredita, ugovoreno je kako korisnik kredita može izvršiti prijevremenu konačnu ili djelomičnu otplatu kredita ukoliko o toj namjeri obavijesti Banku najmanje 30 (trideset) dana unaprijed te se tada korisnik kredita se obvezuje izvršiti uplatu prema obračunu Banke. U slučaju prijevremene konačne otplate kredita ili djelomične otplate kredita, Banka je ovlaštena zaračunati naknadu sukladno Odluci o naknadama za usluge Hypo Alpe-Adria Bank d.d. (čl. 8. Ugovora o kreditu).

1.2. Tužitelj je 30. kolovoza 2006. na ime obrade kreditnog zahtjeva tuženika (ulazna naknada) isplatio tuženiku iznos od 2.162,50 CHF, što je u kunsjoj protuvrijednosti iznosilo 10.001,56 HRK.

1.3. Nadalje, tužitelj je 30. svibnja 2012. u cijelosti prijevremeno otplatio predmetni kredit te je tada isplatio iznos od 12.760,15 HRK (2.023,69 CHF), na ime prijevremene otplate kredita, a sve sukladno Obavijesti tuženika o prijevremenom zatvaranju od 30. svibnja 2012. Sukladno čl. 5. Ugovora o kreditu, ugovoreni su troškovi obrade kredita kako slijedi: „Prije isplate kredita odbijaju se od iznosa kredita jednokratni troškovi obrade u iznosu od 1,25% (jedancijelidvadesetpet posto) iznosa kredita.“ Iz Isplatnog naloga tuženika od 30. kolovoza 2006. vidljivo je kako je tuženik tužitelju naplatio troškove obrade kredita u iznosu od 2.162,50 CHF, u kunsjoj protuvrijednosti 10.001,56 HRK, po tadašnjem tečaju za CHF (1 CHF = 4,625000 HRK).

1.4. O navedenoj ugovornoj odredbi ugovorne strane nisu nikada pojedinačno pregovarale, niti je tuženik prethodno, a niti naknadno jasno i nedvosmisleno predočio tužitelju strukturu troškova obrade kredita, odnosno od čega se konkretno

isti sastoje, već je istu odredio u paušalnom iznosu od upravo 1,25% iznosa odobrenog kredita. Navedeno je očigledno osobito uzimajući u obzir čl. 5. Ugovora o kreditu kojim se korisnik kredita dodatno obvezao nadalje snositi sve javnobilježničke troškove, sudske troškove i pristojbe kao i sve ostale troškove vezane uz zaključenje Ugovora o kreditu i naplatu tražbina iz istoga. Prema tome, nije jasno na što se točno odnose jednokratni troškovi obrade kredita u iznosu od 1,25 %, obzirom da je tužitelj dodatno bio obvezan snositi i preostale javnobilježničke, sudske i druge troškove. Sve navedeno govori u prilog tome da tako ugovorenom naknadom za obradu kredita nisu pokriveni stvarni troškovi koje tuženik ima pri obradi svakog kreditnog zahtjeva, jer bi logično u suprotnom navedena naknada bila ugovorena u nominalnom iznosu. Iz gore navedene sporne odredbe čl. 5. Ugovora o kreditu, jasno je da se radi o takvoj odredbi o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, a niti je tužitelj mogao utjecati na sadržaj sporne odredbe, već je ista unaprijed formulirana od strane tuženika. Navedena sporna odredba je prouzročila značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, a na štetu potrošača, ovdje tužitelja i korisnika kredita. U vrijeme sklapanja predmetnog Ugovora o kreditu bio je na snazi Zakon o zaštiti potrošača (Narodne novine broj 96/2003) te navedena sporna odredba u potpunosti odgovara pojmu nepoštene ugovorne odredbe kako ju definira čl. 81. st. 1. i st. 2. ZZP/03: „(1) Ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. (2) Smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca.“ Iz samog Ugovora o kreditu kao i iz navedene odredbe je jasno da se radi o odredbi koja je unaprijed formulirana u tipskom, standardiziranom obrascu ugovora kojeg je sastavio tuženik kao jača ugovorna strana, te o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo s tužiteljem. Sukladno čl. 87. st. 1. ZZP/03: „Nepoštena ugovorna odredba je ništava.“. Dodatno, Sud Europske unije je svojim presudama od 03. rujna 2020., C-84/19, ECLI:EU:C:2020:631 i presudom od 16. srpnja 2020. C-224/19, ECLI:EU:C:2020:631, potvrdio da je nepošteno bez pregovaranja s potrošačem tipskim ugovorom ugovarati na početku kredita nekakve ulazne troškove obrade za koje ne postoji nikakvo obrazloženje na temelju čega su nastali, koji su netransparentni, i konačno koji su neproporcionalni. Slijedom navedenog, tužitelj kao korisnik kredita nije mogao utjecati na sadržaj sporne ugovorne odredbe o jednokratnom trošku obrade kredita niti su ugovorne strane o samoj odredbi o visini naknade za obradu zahtjeva ugovorne ikada pojedinačno pregovarale, stoga je ista prouzročila značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, pa je kao takva ništetna u smislu odredbe čl. 87. st. 1. ZZP/03. Nadalje, tuženik je tužitelju odobrio jedan iznos kredita, a faktički mu isplatio drugi iznos, umanjen za navodne troškove obrade kredita, teretivši ga za navedenu ulaznu naknadu. Povrh toga, nakon isplate i terećenja po osnovi ulazne naknade koju je tuženik naplatio iz iznosa kredita, isti je obračunavao i tužitelju zaračunavao kamatu na cjelokupan iznos kredita, dakle s uračunatom ulaznom naknadom, iako mu je faktički isplatio drugi, manji iznos kredita. Na taj način prouzrokovao je neravnotežu u međusobnim obvezama trgovca i potrošača, umjesto da je naknadu ukalkulirao u ugovorenu redovnu, nominalnu kamatu koju tužitelj već plaća kao cijenu kredita.

1.5. Sukladno čl. 8. Ugovora o kreditu ugovorena je mogućnost prijevremene otplate kredita, kako slijedi: „U slučaju prijevremene konačne otplate kredita ili

djelomične otplate kredita, Banka je ovlaštena zaračunati naknadu sukladno Odluci o naknadama za uslugu Hypo Alpe-Adria-Bank d.d.". Kao što je prethodno napomenuto, tuženik je 30. svibnja 2012. u cijelosti prijevremeno otplatio predmetni kredit te je tada isplatio iznos od 12.760,15 HRK (2.023,69 CHF), na ime prijevremene otplate kredita, sukladno Obavijesti o prijevremenom zatvaranju kredita, od 30. svibnja 2012., a što proizlazi i iz Pregleda prometa za klijenta, od 23. ožujka 2023. Stranke nisu pregovarale o spornoj odredbi čl. 8. st. 2. Ugovora o kreditu. Sporna odredba čl. 8. Ugovora o kreditu sadrži obvezu tužitelja koja u trenutku sklapanja Ugovora o kreditu nije određena, niti odrediva te je kao takva u suprotnosti sa odredbama čl. 269. st. 2. i 270. st. 1. Zakona o obveznim odnosima koje propisuju: „Činidba mora biti moguća, dopuštena i određena, odnosno odrediva.“ „Kad je činidba nemoguća, nedopuštena, neodređena ili neodrediva, ugovor je ništetan.“. Tužitelju ne samo da nije predložen nikakav postotak koji će biti u obvezi platiti prilikom prijevremene otplate kredita, nego tuženik navedenu naknadu kredita nikada ničime nije tužitelju opravdao, niti bilo kakvim radnjama na račun zatvaranja, niti eventualnom štetom koju bi pretrpio uslijed prijevremene otplate. Takva naplata naknade u uvjetima kada tuženik kao kreditor zbog prijevremene otplate kredita nije pretrpio nikakvu štetu, niti je istu bilo čime dokazao, u suprotnosti je i s odredbom čl. 1024. ZOO a, obzirom da šteta ne može biti apstraktna, već mora biti konkretizirana i dokazana, a niti može biti naplaćena kao kamata koju je banka trebala primiti od dana prijevremene otplate pa do dana kada je kredit po Ugovoru o kreditu trebalo vratiti. Pri tome je važno istaknuti kako je pravo na prijevremenu otplatu kredita ovlaštenje korisnika kredita kojim on ne vrši nikakvu protupravnu radnju pa se niti ne može govoriti niti o naknadi štete povredom ugovorne obveze koju bi banka pretrpjela prijevremenom otplatom kredita. Sporna odredba ne samo da je u suprotnosti s gore navedenim odredbama ZOO-a, već u cijelosti odgovara i pojmu nepoštene ugovorne odredbe iz čl. 81. i čl. 82. ZZP/03, koje se imaju primijeniti na ovaj ugovorni odnos (odredba kojom se potrošaču nameću određene obveze, a da potrošač prije sklapanja ugovora nije bio u mogućnosti upoznati se sa tom odredbom i svim parametrima odlučnim za njezinu primjenu). Nadalje, sporna odredba čl. 8. Ugovora o kreditu je ništeta, obzirom da je suprotna načelu ravnopravnosti iz čl. 3. ZOO-a, sukladno kojem su svi sudionici u obveznom odnosu ravnopravni; u suprotnosti je s načelom savjesnosti i poštenja iz čl. 4. ZOO-a, sukladno kojem su u zasnivanju obveznih odnosa i ostvarivanju prava i obveza iz tih odnosa sudionici dužni pridržavati se načela savjesnosti i poštenja; te je u suprotnosti načelu jednake vrijednosti činidaba iz čl. 7. st. 1. ZOO-a, sukladno kojem pri sklapanju naplatnih pravnih poslova sudionici polaze od načela jednake vrijednosti uzajamnih činidaba. Slijedom navedenog, tužitelj kao korisnik kredita nije mogao utjecati ni na sadržaj sporne ugovorne odredbe o naknadi za prijevremeno zatvaranje kredita, niti su ugovorne strane o samoj odredbi o visini navedene naknade ikada pojedinačno pregovarale, stoga je ista prouzročila značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, pa je kao takva ništava u smislu odredbe članka 87. stavka 1. ZZP/03. Sukladno Zaključku sa sastanka Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske s predsjednicima Građanskih odjela županijskih sudova, posl. broj Su IV – 308/2020, od 05. studenog 2020.: „Ugovorna odredba iz ugovora o kreditu kojim je ugovoreno pravo banke na naknadu za prijevremenu otplatu kredita u smislu odredbe čl. 49. Zakona o zaštiti potrošača može biti utvrđena ništetnom, ako se o toj odredbi nije pregovaralo.“ Iz svega gore navedenog, nesporno je kako su odredbe Ugovora o kreditu koje se odnose na ulaznu naknadu, odnosno troškove obrade kredita (čl. 5. Ugovora o kreditu), te na izlaznu naknadu, odnosno naknadu za

prijevremenu otplatu kredita (čl. 8. Ugovora o kreditu), nepoštene, a time i nišetne, što u ovome postupku predstavlja prethodno pitanje, te tužitelj ovom tužbom postavlja zaseban deklaratorni zahtjev na utvrđenje nišetnosti tih odredaba, kao i tužbeni zahtjev na isplatu. Naime, budući su citirane ugovorne odredbe nišetne, plaćanje ulazne naknade za obradu kredita kao i izlazne naknade za prijevremenu otplatu kredita na temelju nišetnih odredbi prouzrokovalo je stjecanje bez osnove na strani tuženika. Odredbom čl. 1111. st. 1., st. 2. i st. 3. ZOO-a propisano je da kad dio imovine neke osobe na bilo koji način prijeđe u imovinu druge osobe, a taj prijelaz nema osnove u nekom pravnom poslu, odluci suda, odnosno druge nadležne vlasti ili zakonu, stjecatelj je dužan vratiti ga, odnosno, ako to nije moguće, naknaditi vrijednost postignute koristi. Pod prijelazom imovine razumijeva se i stjecanje koristi izvršenom radnjom. Obaveza vraćanja, odnosno nadoknade vrijednosti nastaje i kad se nešto primi s obzirom na osnovu koja se nije ostvarila ili koja je kasnije otpala. Odredbom čl. 1115. ZOO-a, propisano je da kad se vraća ono što je stečeno bez osnove, moraju se vratiti plodovi i platiti zatezne kamate, i to, ako je stjecatelj nepošten od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva. Budući da su ugovorne odredbe spornog ugovora o kreditu sklopljenog između parničnih stranaka o ulaznoj i izlaznoj naknadi nišetne, tužitelju pripada pravo da mu tuženik vrati ono što je na temelju nišetnih odredbi od njega naplatio i primio, jer je tako naplaćeni novčani iznos tuženik stekao bez osnove, u smislu odredbe čl. 1111. ZOO-a. U slučaju da je visina ulazne naknade (odnosno troškova obrade kredita) i izlazne naknade (odnosno naknade za prijevremenu otplatu kredita) koja je naplaćena sporna, tužitelj predlaže provesti financijsko vještačenje na okolnost visine naplaćene naknade u trenutku prijevremenog zatvaranja kredita, kao i ulazne naknade u trenutku korištenja kredita, s naznakom datuma naplate svake pojedine naknade. Slijedom svega navedenog, tužitelj predlaže sudu sukladno čl. 323. ZOO-a, a po provedenom dokaznom postupku, donijeti sljedeću presudu:

1. Utvrđuje se da je nišetna odredba sadržana u članku 5. Ugovora o kreditu broj: 016-2002/2006, sklopljenom dana 16. kolovoza 2006.g. između tužitelja i tuženika, na kojem je potpis tužitelja ovjerio Javni bilježnik Alemka Gajski, iz Zagreba, Mandrovićeva 10, dana 25. kolovoza 2006.g., posl. broj OV-18374/2006, a koja glasi: „Prije isplate kredita odbijaju se od iznosa kredita jednokratni troškovi obrade u iznosu od 1,25 % (jedancijelihdvadesetpet posto) iznosa kredita.“

2. Utvrđuje se da je nišetna ugovorna odredba sadržana u članku 8. Ugovora o kreditu broj: 016-2002/2006, sklopljenom dana 16. kolovoza 2006.g. između tužitelja i tuženika, na kojem je potpis tužitelja ovjerio Javni bilježnik Alemka Gajski, iz Zagreba, Mandrovićeva 10, dana 25. kolovoza 2006.g., posl. broj OV-18374/2006, a koja glasi: „U slučaju prijevremene konačne otplate kredita ili djelomične otplate kredita, Banka je ovlaštena zaračunati naknadu sukladno Odluci o naknadama za uslugu Hypo Alpe-Adria-Bank d.d.“

3. Nalaže se tuženiku Addiko Bank d.d., Zagreb (Grad Zagreb), Slavenska avenija 6, OIB: 14036333877, isplatiti tužitelju ŽELJKO ČUPIĆ, Kraj Donji, Marija Gorica, Ul. Matije Gupca 14, OIB: 47013273963, iznos od 1.327,44 EUR / 10.001,56 HRK, kao i zakonske zatezne kamate koje teku od dana 31. kolovoza 2006.g. prema stopi koja se do dana 31. srpnja 2015.g. određuje uvećanjem eskontne kamatne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, od dana 01. kolovoza 2015.g. do dana 31. prosinca 2022.g. prema stopi koja se određuje uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje

prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, a od dana 01. siječnja 2023.g. pa do isplate prema stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotnih poena, sve u roku od 15 dana.

4. Nalaže se tuženiku Addiko Bank d.d., Zagreb (Grad Zagreb), Slavenska avenija 6, OIB: 14036333877, isplatiti tužitelju ŽELJKO ČUPIĆ, Kraj Donji, Marija Gorica, Ul. Matije Gupca 14, OIB: 47013273963, iznos od 1.693,56 EUR / 12.760,15 HRK, kao i zakonske zatezne kamate koje teku od dana 01. lipnja 2012.g. prema stopi koja se do dana 31. srpnja 2015.g. određuje uvećanjem eskontne kamatne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, od dana 01. kolovoza 2015.g. prema stopi koja se određuje uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, a od dana 01. siječnja 2023.g. pa do isplate prema stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotnih poena, sve u roku od 15 dana.

5. Nalaže se tuženiku Addiko Bank d.d., Zagreb (Grad Zagreb), Slavenska avenija 6, OIB: 14036333877, naknaditi tužitelju ŽELJKO ČUPIĆ, Kraj Donji, Marija Gorica, Ul. Matije Gupca 14, OIB: 47013273963, ovim postupkom prouzročeni parnični trošak, zajedno sa zakonskim zateznim kamatama od dana presuđenja pa do isplate prema stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotnih poena, sve u roku od 15 dana.“

2. Tuženik u odgovoru na tužbu navodi da se protivi tužbi i tužbenom zahtjevu navodeći da tužitelja nije obrazložena pa ju predlaže odbaciti, nadalje ističe prigovor zastare, da tužitelj nema aktivnu legitimaciju odnosno da nema svojstvo potrošača, a da je teret dokaza na tužitelju, u odnosu na utvrđenje da je članka 5. Ugovora o kreditu koji se odnosi na naknadu za obradu kredita ništetna, tuženik ističe da ista nije ništetna jer nije protivna ni jednom primjenjivom propisu, a niti je tužitelj dokazao isto, s time da odredba o jednokratnim troškovima nije ništetna jer je preuzeta iz prisilnih propisa Republike Hrvatske te jednokratna naknada obrade kredita predstavlja odredbu o cijeni koja je jasna, razumljiva i lako uočljiva zbog čega ne može biti ništetna. Odredba o iz članka 5. Ugovora o kreditu nije niti nepoštena jer je tuženik sa tužiteljem pojedinačno pregovarao o navedenoj odredbi, s time da je ista odredba jasna, lako uočljiva i razumljiva te ista nije protivna načelu savjesnosti i poštenja te ne uzrokuje znatnu ravnotežu u pravima i obvezama stranaka. U odnosu na odredbu članka 8. Ugovora o kreditu tuženik ističe da korisnik može izvršiti prijevremenu konačnu ili djelomičnu otplatu kredita te da je tuženik u slučaju prijevremene otplate ovlašten zaračunati naknadu sukladno Odluci o naknadama za usluge. S time da je sporno je li tužitelj uopće platio naknadu za prijevremenu otplatu kredita te je sporno je li navedena odredba ništetna. Nadalje, navedena odredba o prijevremenoj otplati kredita nije nepoštena, te je jasna, lako uočljiva i razumljiva, a kao takva nije ni protivna načelu savjesnosti i poštenja. Naime, prijevremena otplata

nužno uzrokuje štetu davatelju kredita jer je isti prilikom sklapanja ugovora o kreditu računao da će tako plasirana sredstva ostati plasirana cijelo ugovoreno vrijeme. Naknada za prijevremenu otplatu kredita je u skladu sa člankom 1024. ZOO-a. Tužitelj nema pravo na kamate od dana stjecanja čak i ako bi se utvrdilo da su utužene odredbe ništetne jer tuženik nije nepošten stjecatelj. Nadalje, tuženik je istaknuo da nisu ispunjene procesne pretpostavke za primjenu instituta stjecanja bez osnove obzirom na to da je tuženik stekao na temelju valjane pravne osnove Ugovora o kreditu. Stoga tuženik predlaže da tužitelj odbije tužbeni zahtjev u cijelosti uz naknadu troškova postupka.

3. Prije svega valja navesti da je navesti da je tuženik nakon što mu je sud raspravnim rješenjem na pripremnom ročištu održanom 20. studenoga 2023. naložio da u roku od 15 dana dostavi financijsku dokumentaciju vezanu uz prijedlog za izvođenje dokaza financijskim vještačenjem u prilogu podneska od 05. prosinca 2023. dostavio dokumentaciju vezano za izvođenje dokaza financijskim vještačenjem odnosno izvatke o stanju na računu tuženika i kamatnoj stopi za Citibank N. A. London Branch i izvatke o stanju na računu tuženika i kamatnoj stopi kod Deutsche Bank d.d. u periodu od 2012. do 2016. te se očitovao navodeći da prema Ugovoru o kreditu tužitelju isplaćen kredit 30.08.2016. Navedena dokumentacija dostavljena je na engleskom jeziku (list 364-663 spisa). Obzirom na navedeno sud je na pripremnom ročištu održanom 30. travnja 2025. naložio tuženiku da u odnosu dokumentaciju koja je dostavljena na engleskom jeziku u roku od 30 dana dostavi ovjereni prijevod kako bi se ista mogla koristiti u postupku vještačenja.

3.1. Na ročištu održanom 14. siječnja 2026. utvrđeno je da tuženik nije postupio po raspravnom rješenju suda od 30. travnja 2025. i dostavio ovjereni prijevod dokumentacije koja je dostavljena u prilogu podneska od 07. prosinca 2023. na stranom jeziku. Stoga sud navedenu dokumentaciju nije ni razmatrao kao relevantnu za donošenje odluke u ovom postupku imajući na umu da se uz ispravu na stranom jeziku podnosi i ovjereni prijevod što tijekom postupka nije učinjeno. Nadalje, valja navesti da je tuženik tijekom postupka odustao od prijedloga za saslušanjem kao svjedoka javnih bilježnika Alemke Gajski na okolnost sklapanja ugovora o kreditu i Ilinke Lisonek na okolnost sklapanja aneksa ugovora o kreditu kao i od saslušanja svjedoke Luke Hukmana na okolnost sklapanja ugovora o kreditu (na ročištu održanom 30. travnja 2025. i podneskom od 16. rujna 2025.) s time da je tužitelj na ročištu održanom 14. siječnja 2026. odustao od prijedloga za saslušanjem svjedokinje Miriam Čupić.

3.2. Nadalje, sud je, na prijedlog tužitelja, obzirom na to da je tuženik osporavao visine naknade za obradu kreditnog zahtjeva i visinu naknade za prijevremenu otplatu kredita kao i datum naplate istih odredio provođenje dokaza financijskim vještačenjem po Centru za financijska vještačenja d.o.o. Međutim, podneskom od 20. siječnja 2026. tuženik je odustao od osporavanja visine tužbenog zahtjeva, s time da je ostao kod osporavanja osnovanosti zahtjeva. Stoga je predložio da sud odbije dokazni prijedlog za provođenjem financijskog vještačenja kao nepotreban obzirom na to da tuženik više ne osporava visinu zahtjeva.

3.3. Imajući u vidu naprijed izneseno te da se visina zahtjeva koju tužitelj potražuje u ovom postupku kako u pogledu naknade za obradu kreditnog zahtjeva tako i u pogledu naknade za prijevremenu otplatu kredita te kada su iste naplaćene može utvrditi na temelju dokumentacije priložene spisu sud nije izvodio dokaz financijskim vještačenjem u cilju ekonomičnosti i smanjenja troškova postupka.

4. Stoga je sud tijekom dokaznog postupka izvršio uvid u dokumentaciju priloženu spisu (list 11-169, 359-361, 684-688 spisa), izveo dokaz saslušanjem svjedoka Đurđice Čupić i Nine Kopun (list 681 spisa), dokaz saslušanjem tužitelja kao stranke (list 682-683) te uvid u priložene spise ovog poslovnog broja P-657/2022 i P-4499/15.

5. Među strankama nije sporno da su prednik tuženika Hypo Alpe-Adria-Bank d.d. kao kreditor i tužitelj kao korisnik kredita i Đurđica Čupić kao sudužnik sklopili Ugovor o kreditu od 16.08.2006. kojim je tužitelju kao korisniku stambenog kredita odobren iznos kredita od 173.000,00 CHF u kunskoj protuvrijednosti prema srednjem tečaju za CHF HYPO ALPE-ADRIA-BANK d.d. važećem na dan korištenja kredita (čl. 2. Ugovora o kreditu), s kamatnom stopom od 3,88% dekurzivno godišnje (čl. 3. Ugovora o kreditu), promjenjivom sukladno Odluci o kamatnim stopama HYPO ALPE-ADRIA-BANK d.d. ili drugog akta banke, (čl. 6. Ugovora o kreditu), da je vraćanje kredita ugovoreno u 72 mjesečna anuiteta u kunskoj protuvrijednosti 2.697,17 CHF, obračunatih po srednjem tečaju za CHF HYPO ALPE-ADRIA-BANK d.d. na dan plaćanja te je ugovoren rok otplate kredita od 6 godina od dana stavljanja kredita u otplatu (čl. 4. Ugovora o kreditu), da je Ugovorom o kreditu ugovoreno da se prije isplate kredita odbijaju od iznosa kredita jednokratni troškovi obrade u iznosu od 1,25 % (jedanaestihdvadesetpet posto) iznosa kredita, kao i da se korisnik kredita nadalje obvezuje snositi sve javnobilježničke troškove, sudske troškove i pristojbe kao i sve ostale troškove vezane uz zaključenje Ugovora o kreditu i naplatu tražbina iz istog (čl. 5. Ugovora o kreditu) te da je za slučaj prijevremene otplate kredita, ugovoreno kako korisnik kredita može izvršiti prijevremenu konačnu ili djelomičnu otplatu kredita ukoliko o toj namjeri obavijesti Banku najmanje 30 (trideset) dana unaprijed te se tada korisnik kredita se obvezuje izvršiti uplatu prema obračunu Banke. U slučaju prijevremene konačne otplate kredita ili djelomične otplate kredita, Banka je ovlaštena zaračunati naknadu sukladno Odluci o naknadama za usluge Hypo Alpe-Adria Bank d.d. (čl. 8. Ugovora o kreditu). Visina tužbenog zahtjeva također nije sporna. Valja navesti da sud nije posebno ni razmatrao Sporazum radi osiguranja novčane tražbine sklopljen između prednika tuženika i tužitelja kao dužnika i Đurđice Čupić kao sudužnika i založnog dužnika obzirom na to da je predmet tog sporazuma osiguranje tražbine iz Ugovora o kreditu od 16.08.2006. zasnivanjem založnog prava na nekretninama, Aneks br. 2. uz ugovor o kreditu broj 016-2002/2006 od 04.08.2011., Aneks br. 2. uz Sporazum o osiguranju novčane tražbine od 04.08.2011., Aneks br. 1. uz Sporazum radi osiguranja novčane tražbine od 28.07.2009. obzirom na to predmeti navedenih Aneksa i Sporazuma nisu u neposrednoj vezi sa predmetom spora u ovom postupku vezno za naknadu za obradu kreditnog zahtjeva i naknade za prijevremenu otplatu kredita.

6. Sporno je jesu li odredbe ugovora o kreditu u odnosu na naknadu za obradu kreditnog zahtjeva i naknade prijevremenu otplatu kredita ništetne, je li tužitelj potrošač, tijekom zatraženih zateznih kamata na zatraženi iznos i je li potraživanje tužitelja u zastari.

7. Savjesnom i brižljivom ocjenom svakog dokaza zasebno, kao i svih dokaza zajedno, kao i na temelju rezultata cjelokupnog postupka, na temelju odredbe čl. 8. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" broj 53/91, 91/92, 112/99, 117/03, 84/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22 i 155/23; u daljnjem tekstu ZPP) sud je utvrdio kako je tužbeni zahtjev tužitelja osnovan.

8. Iz dokumentacije u koju je izvršen uvid kao relevantno proizlazi da je između tužitelja, kao korisnika kredita i prednika tuženika, kao kreditora zaključen 16. kolovoza 2006. ugovor o kreditu u kunskoj protuvrijednosti 173.000,00 CHF po srednjem tečaju kreditora na dan korištenja, s namjenom kupovine stana (čl.2.), uz rok otplate 6 godina, promjenjivu kamatnu stopu prema Odluci kreditora i valutnu klauzulu (čl. 3., 4. i 6.) te sporne odredbe kojima je određena tzv. ulazna naknada kako slijedi: „Prije isplate kredita odbijaju se od iznosa kredita jednokratni troškovi obrade u iznosu od 1,25% iznosa kredita“ te tzv. izlazna naknada kako slijedi: „U slučaju prijevremene konačne otplate kredita ili djelomične otplate kredita, Banka je ovlaštena zaračunati naknadu sukladno Odluci o naknadama za usluge Hypo Alpe-Adria-Bank d.d“ (čl. 5. i čl. 8.), time da je tužitelj obavezan platiti sve javnobilježničke troškove, sudske troškove i pristojbe, kao i sve stale troškove vezane uz zaključenje ugovora i naplatu tražbine iz istog (čl. 5.) te je potpis tužitelja ovjerio javni bilježnik,

-da je tužitelju 30. kolovoza 2006. naplaćena tzv. ulazna naknada-trošak obrade u iznosu 2.162,50 CHF što je u kunskoj protuvrijednosti iznosilo 10.001,56 kuna sve prema isplatnom nalogu (list 109 spisa), a 30. svibnja 2012. mu je naplaćena tzv. izlazna naknada-za prijevremenu otplatu kredita u iznosu od 2.023,69 CHF (list 111 spisa) prema obavijesti o prijevremenom zatvaranju što prema pregledu prometa za klijenta iznosi 12.760,15 kuna (list 120 spisa),

-da je uvidom u spis ovog suda poslovni broj P-4499/15 u pravnoj stvari tužitelja Željka Čupića protiv tuženika Hypo Alpe Adria Bank d.d. radi isplate donesena presuda poslovni broj P-4499/15-28 od 22. siječnja 2019. kojom je naloženo tuženiku platiti tužitelju iznos od 36.300,22 kuna sa zateznom kamatom na iznose i razdoblja kako je navedeno u izreci presude te je naloženo tuženiku naknaditi tužitelju parnični trošak u iznosu od 13.325,00 kuna sa zateznim kamatama vezano za isplatu razlike između iznosa ugovorene i plaćene kamate u odnosu na ugovor o kreditu sklopljenom između stranaka 16.08.2006.,

-da je uvidom u spis ovog suda poslovni broj P-657/2022 u pravnoj stvari tužitelja Željka Čupića protiv tuženika Hypo Alpe Adria Bank d.d. (sada Addiko bank d.d.) radi isplate, donesena presuda poslovni broj P-657/2022-44 od 20. lipnja 2024. kojom je naloženo tuženiku platiti tužitelju iznos od 151.926,49 kn/20.164,11 eura sa zateznom kamatom na iznose i razdoblja kako je navedeno u izreci presude te je naloženo tuženiku naknaditi tužitelju parnični trošak u iznosu od 6.449,08 eura sa zateznim kamatama vezano za preplatu sa osnova ugovorene valutne klauzule, a koje je ništetna, vezano za ugovor o kreditu sklopljenom između stranaka 16.08.2006.,

9. U odnosu na sporne okolnosti informiranja tužitelja i pregovaranja oko naknade za obradu kredita te naknade za prijevremenu otplatu kredita sud je saslušao svjedokinju Đurđicu Čupić, suprugu tužitelja, koja je navela da suprug i ona odlučili kupiti stan za stanovanje i obzirom je Hypo Alpe Adria Consultants d.o.o. prodavatelj stana obratili su se njima jer su im se sviđali ti stanovi. Došli su kod njih na Trešnjevku i gospođa im je prezentirala stanove i uvjete i poslala ih na Peščenicu u banku da uzmu kredit i da se dogovore oko kredita. Suprug je bio zaposlen u vrijeme sklapanja kredita te su sredstva kredita koristili isključivo za kupnju stana za stanovanje. Navela je da je prodavatelj Hypo Alpe Adria Consultants d.o.o. bio povezan sa bankom te je suprug mogao jedino kod njih podignuti navedeni kredit. Navedeni stan suprug i ona koristili smo isključivo za obiteljsko stanovanje svojih dviju kćeri te stan nisu davali u najam. U odnosu na naknadu za obradu kredita navela je da suprug prilikom sklapanja Ugovora o kreditu nije mogao pregovarati oko

iste, a to zna jer je bila u odnosu na navedeni kredit navedena kao sudužnik, a kasnije kao založni dužnik. Ugovor je sklopljen na vrijeme od 6 godina. U odnosu na naknadu za obradu kredita navela je da da banka nije navela razloge zbog kojih su dužni platiti navedenu naknadu i u čemu se sastoje troškovi navedene naknade. Ugovor je bio unaprijed pripremljen te su isti došli potpisati kod javnog bilježnika, a ni o jednom uvjetu Ugovora nisu mogli pregovarati pa tako ni o naknadi za obradu kredita. Kredit je suprug prijevremeno otplatio te mu je tom prilikom naplaćena naknada za prijevremenu otplatu kredita te se ni o navedenoj naknadi nije moglo pregovarati sa bankom.

10. Sud je također na naprijed navedene okolnosti saslušao svjedokinju Ninu Kopun, kći tužitelja, koja je navela da je njezin otac sklopio sa bankom Ugovor o kreditu za kupnju stana kao i da je bilo otežano plaćanje kamata po tom kreditu te je u predmetnom stanu živjela sa roditeljima do 2012. Ne sjeća se točno kada je sklopljen Ugovor o kreditu za kupnju predmetnog stana s time da je isti sklopljen isključivo radi kupnje stana u svrhu stanovanja. U vrijeme sklapanja Ugovora o kreditu njezin otac je bio zaposlen te nije imao svoju firmu ili trgovački obrt. U odnosu na naknadu za obradu kredita i naknadu za prijevremenu otplatu kredita nema konkretnih saznanja jer je sve to sa bankom rješavao otac. Stan nikad nije iznajmljivan već je prodan 2012. jer otac više nije mogao otplaćivati kredit.

11. Sud je prihvatio iskaze svjedokinja bez obzira što su zainteresirane za ishod spora jer su njihovi iskazi uvjerljivi, vjerodostojni i u suglasju sa ostalim ispravama priloženim pisu.

12. Nadalje, na okolnosti informiranja tužitelja i pregovaranja oko naknade za obradu kredita te naknade za prijevremenu otplatu kredita sud je saslušao tužitelja kao stranku koji je naveo da su supruga i on tražili stan jer ih je četvero živjelo u malom stanu. U to vrijeme su dobili informaciju da Hypo Alpe Adria Consultants d.o.o. gradi objekte u Bužanovoj ulici, pogledali su nacрте i svidio im se stan, otišli su kod njih na Trešnjevku i iskazali zainteresiranost za kupnju. Hypo Alpe Adria Consultants d.o.o. ih je uputio u Hypo banku i sa Hypo bankom je sklopio Ugovor o kreditu za kupnju stana, s time da je supruga bila založni dužnik i sudužnik. Ugovor je sklopio na vrijeme od 6 godina, međutim već nakon 3 godine počeli su problemi sa ratama tako da su ga prolongirali, ali i taj prolongirani dio nije više mogao plaćati i odlučili su prodati stan. U odnosu na naknadu za obradu kredita kao i u odnosu na naknadu za prijevremenu otplatu kredita te u odnosu na ostale uvjete Ugovora naveo je da ni na koji način nije mogao pregovarati s bankom jer je ugovor o kreditu bio unaprijed pripremljen. Ne sjeća se je li pitao što znači naknada za obradu kredita i na koje se troškove eventualno odnosi, a nije imao koga ni pitati jer je ugovor bio unaprijed pripremljen i isti se nalazio kod javnog bilježnika kada ga je došao potpisati. Ne sjeća se da su mu rekli kada će mu naplatiti naknadu za obradu kredita. Naveo je da mu je banka odobrila iznos od 173.000,00 CHF, a da mu je isplaćeno oko 170.000,00 CHF obzirom da je u odnosu na razliku naplaćena naknada za obradu kredita. Ne sjeća se točno navedenih iznosa, već govori po sjećanju. U odnosu na naknadu za prijevremenu otplatu kredita naveo je da je kredit otplatio prijevremeno te mu je tom prilikom rečeno da će mu se naplatiti navedena naknada te je za iznos iste saznao tek kada je došao prijevremeno otplatiti kredit. Naveo je da je to bio uvjet da bi mogao prijevremeno otplatiti kredit. Stan koji je kupljen Ugovorom o kreditu korišten je isključivo za stanovanje njega i njegove obitelji te nikada nije

davan u najam ili zakup, a s time da je stan prodao 2012. jer više nije mogao otplaćivati ratu kredita zbog visoke rate u CHF. U vrijeme sklapanja Ugovora o kreditu bio je zaposlen kod poslodavca Svilanit d.o.o. Ugovor o kreditu je pročitao i razumio koliko je to moguće kao prosječni potrošač.

13. Sud je u cijelosti prihvatio iskaz tužitelja, ocjenjuje ga uvjerljivim i istinitim, budući da isti ima neposredna saznanja o odlučnim činjenicama, a sadržaj iskaza tužitelja nije ničim doveden u sumnju u odnosu na ostale dokaze izvedene tijekom postupka, a niti je tuženik prigovarao iskazu tužitelja. Iz navedenog sud zaključuje da tužitelj nije mogao pregovarati o odredbama ugovora o kreditu koje se odnose na naknadu za obradu kreditnog zahtjeva niti na odredbu o naknadi u situaciji prijevremene otplate kredita jer je tužitelju ponuđen ugovor o kreditu koji je bio unaprijed pripremljen odnosno riječ je o tipskom ugovoru te je tužitelj mogao prihvatiti uvjete navedene u predmetnom ugovoru ili ne sklopiti predmetni ugovor. Dakle, nije mogao utjecati na pojedine odredbe ugovora o kreditu vezano za tzv. ulaznu i izlaznu naknadu niti o njima pregovarati.

14. U vrijeme sklapanja predmetnog Ugovora o kreditu na snazi je bio Zakon o zaštiti potrošača ("Narodne novine" broj: 96/03, dalje: ZZZP) koji odredbom čl. 81. st. 1. propisuje da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Nadalje, st. 2. iste odredbe propisano je kako se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca. Stavkom 3. iste odredbe propisano je da činjenica da se o pojedinim aspektima neke ugovorne odredbe, odnosno o pojedinoj ugovornoj odredbi pojedinačno pregovaralo ne utječe na mogućnost da se ostale odredbe tog ugovora ocijene nepoštenima, ako cjelokupna ocjena ugovora ukazuje na to da se radi o unaprijed formuliranom standardnom ugovoru trgovca. Stavkom 4. iste odredbe propisano je da ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati. Člankom 59. al. 3. ZZZP-a propisano je kako Ugovor o potrošačkom zajmu mora sadržavati podatke potrebne za identifikaciju ugovora, odredbe o uvjetima pod kojima se zajam odobrava, a poglavito odredbu o troškovima koji se u vrijeme sklapanja ugovora naplaćuju te pretpostavkama pod kojima se ti troškovi mogu promijeniti. Člankom 87. st. 1. ZZZP-a propisano je kako je nepoštena ugovorna odredba ništava. Stavkom 2. iste odredbe propisano je kako ništavost pojedine odredbe ugovora ne povlači ništavost i samog ugovora ako on može opstati bez ništave odredbe.

14.1. Prema odredbi članka 295. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 114/22, 156/22, 155/23; dalje: ZOO) opći uvjeti ugovora su ugovorne odredbe sastavljene za veći broj ugovora koje jedna ugovorna strana (sastavljač) prije ili u trenutku sklapanja ugovora predlaže drugoj ugovornoj strani, bilo da su sadržani u formularnom (tipskom) ugovoru, bilo da se na njih ugovor poziva. Opći uvjeti ugovora dopunjuju posebne pogodbe utvrđene među ugovarateljima u istom ugovoru, i u pravilu obvezuju kao i ove. U slučaju neslaganja općih uvjeta i posebnih pogodbi, vrijede ove posljednje. Opći uvjeti ugovora moraju se objaviti na uobičajeni način. Opći uvjeti ugovora obvezuju ugovornu stranu ako su joj bili poznati ili morali biti poznati u vrijeme sklapanja ugovora. Prema odredbi

članka 296. ZOO-a ništetne su odredbe općih uvjeta ugovora koje, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, prouzroče očiglednu neravnopravnost u pravima i obvezama strana na štetu suugovaratelja sastavljača ili ugrožavaju postizanje svrhe sklopljenog ugovora, čak i ako su opći uvjeti koji ih sadrže odobreni od nadležnog tijela. Prilikom ocjene ništetnosti određene odredbe općih uvjeta ugovora uzimaju se u obzir sve okolnosti prije i u vrijeme sklapanja ugovora, pravna narav ugovora, vrsta robe ili usluge koja je objekt činidbe, ostale odredbe ugovora kao i odredbe drugog ugovora s kojim je ta odredba općih uvjeta ugovora povezana. Odredba stavka 1. tog članka ne primjenjuje se na one odredbe općih uvjeta ugovora čiji je sadržaj preuzet iz važećih propisa ili se prije sklapanja ugovora o njima pojedinačno pregovaralo, druga je strana pri tome mogla utjecati na njihov sadržaj te na odredbe o predmetu i cijeni ugovora, ako su jasne, razumljive i lako uočljive.

15.Članak 84. ZZP-a propisuje da nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive. Odredbom članka 4. stavka 2. Direktive 93/13/EEZ od 05. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima propisano da se procjena o tome jesu li neke odredbe nepoštene ne odnosi na definiciju glavnog predmeta ugovora ni na primjerenost cijene i naknade na jednoj strani te isporučene usluge i robe na drugoj strani, sve dok su te odredbe jasno i razumljivo sastavljene. Ugovorna odredba je jasna i razumljiva ako je ta odredba ne samo gramatički razumljiva, nego su potrošaču jasni ekonomski razlozi koji se nalaze u pozadini primjene te odredbe kako bi na temelju točnih i razumljivih kriterija mogao procijeniti ukupne ekonomske posljedice koje iz tih odredbi proizlaze, odnosno kako bi mogao sagledati koliki će biti iznos zaduženja za čitavo vrijeme trajanja ugovora o kreditu.

16.U odnosu na pitanje pojedinačnog pregovaranja ukazuje se da je upravo na tuženiku teret dokazivanja da se s tužiteljem pojedinačno pregovarao o uvjetima - navedenim spornim odredbama o naknadi za obradu kreditnog zahtjeva i naknadi za prijevremenu otplatu kredita, pa kako prihvaćeni iskaz tužitelja i sadržaj odredbi, koje su očito standardne, proizlazi da se o sadržaju istih nije pojedinačno pregovaralo, to sud nalazi da tuženik nije učinio vjerojatnim da bi u konkretnom slučaju stranke pregovarale o sadržaju spornih odredaba odnosno da bi tužitelj u potpunosti bio obaviješten o naravi i posljedicama istih. Također valja istaći i to da se o općim aktima prednika tuženika, kojim bi eventualno bila određena visina tih naknada, po prirodi stvari očito nije moglo pojedinačno pregovarati (jer su u pitanju opći akti), a isto tako sud nalazi da formulacija spornih odredbi sama po sebi nije dovoljno razumljiva i određena odnosno radi se o odredbama koje su dale ovlaštenje predniku tuženika da sam, bez sudjelovanja tužitelja, odluči o visini takvih naknada i troškova. Navedeno se posebice odnosi na tzv. izlaznu naknadu u čl. 8. st. 2. ugovora. Sve i da se uzme da je u pitanju razumljiva i određena odredba naknade za obradu kreditnog zahtjeva - jer se određuje plaćanje „jednokratni troškovi obrade u iznosu od 1,25% iznosa kredita“ - može se zaključiti da je tužitelj, nakon upoznavanja s tom odredbom, mogao steći uopćena saznanja o ekonomskim posljedicama koje iz te odredbe za njega proizlaze, međutim, to ne znači da je ista odredba poštena.

16.1.Sud je, prilikom ocjene je li sporna odredba o naknadi za obradu kreditnog zahtjeva poštena, uzeo u obzir narav usluge na koju se ugovor odnosi u vrijeme kad je sklopljen te ostale okolnosti prije i prilikom sklapanja ugovora odnosno razmatrao je pitanje da li bi prednik tuženika, pod uvjetom da je na pošten i pravedan način poslovao s tužiteljem, mogla razumno očekivati da bi tužitelj prihvatio takve

ugovorne odredbu da se o njoj pojedinačno pregovaralo. Kada se uzme u obzir činjenica da sporna odredba čl. 5. Ugovora o kreditu ne sadrži nikakve podatke o stvarno pruženim uslugama i nastalim troškovima na koje se odnose, niti ima dokaza da bi tužitelju bilo dano usmeno obrazloženje o postojanju opravdanosti naplate tih usluga / troškova, to nema mjesta zaključku da bi prednik tuženika mogao razumno očekivati da bi tužitelj pristao na tu odredbu u pojedinačnim pregovorima.

16.2. Navedeno se odnosi i na odredbu čl. 8. ugovora o naknadi za prijevremenu otplatu kredita, koja odredba ne samo da nije dovoljno razumljiva i određena, već i daje ovlaštenje kreditoru da sam donese odluku o visini naknade za istu, što nikako ne može uputiti na zaključak da bi takva odredba bila poštena.

16.3. U odnosu pak na ispitivanje postojanja znatnije neravnoteže valja istaći da se isto ne može ograničiti samo na kvantitativno ekonomsko ocjenjivanje koje se temelji na usporedbi ukupnog iznosa transakcije na koju se ugovor odnosi i troškova koji na temelju sporne odredbe čl. 5. terete potrošača (postotak od iznosa kredita), uz napomenu da u konkretnom slučaju nije moguće niti utvrditi na što se konkretno sporna naknada za obradu kreditnog zahtjeva odnosi.

16.4. Osim toga, značajna neravnoteža može proizlaziti iz same činjenice da dovoljno ozbiljno oštećuje pravni položaj u koji je stavljen potrošač u smislu nametanja dodatne obveze koja nije transparentno obrazložena.

16.5. Odredbe čl. 1021. do 1024. ZOO ne predviđaju plaćanje naknade za obradu kredita, niti je to bilo predviđeno tada važećim Zakonom o bankama, a isto tako nije bilo zabranjeno niti ugovaranje naknade za prijevremenu otplatu kredita. Međutim, iako ugovaranje naknade za obradu kreditnog zahtjeva i naknade za prijevremenu otplatu kredita u trenutku sklapanja ugovora nije bilo zabranjeno ili ograničeno, ipak valja zaključiti da je nepovoljno utjecalo na pravni položaj tužitelja kao potrošača. S obzirom da sporna odredba o naknadi za obradu kreditnog zahtjeva ne sadrži konkretan opis troškova ili usluga koji se naplaćuju kroz naknadu za obradu kredita, a sud nalazi da ti troškovi ili usluge koje se pružaju u zamjenu za spornu naknadu nisu sami po sebi razumljivi, a isto tako nalazi da nema mjesta zaključku da su ti troškovi, koji su na ovaj način u cijelosti prebačeni na tužitelja, na bilo koji način razmjerni u odnosu na visinu u kojoj su stvarno nastali, to proizlazi daljnji zaključak da tuženik nije dokazao visinu i opravdanost troškova naknade. Osim toga, sama činjenica da je trošak obrade kredita određen u postotku od odobrenog kredita upućuje na zaključak da korisnici kojima je odobren veći iznos kredita plaćaju višu naknadu, što pak upućuje na daljnji zaključak da tako ugovorenom naknadom nisu obuhvaćeni stvarni troškovi koje je prednik tuženika imao pri obradi svakog pojedinog zahtjeva i odobravanja kredita jer da je u pitanju pokrivenost stvarnih troškova tada bi ova naknada bila određena u nominalnom iznosu, a ne u postotku od odobrenog iznosa kredita.

16.6. Na tužitelja je spornom odredbom prenesena obveza plaćanja troškova za koje nema dokaza da bi odgovarali stvarno pruženim uslugama ili troškovima i stoga sud nalazi da su te okolnosti utjecale na pravni položaj tužitelja i stvorile značajnu neravnotežu na njegovu štetu, što je u suprotnosti sa zahtjevom dobre vjere jer tuženica nije dokazala da sporna naknada odgovara stvarno pruženim uslugama i nastalim troškovima. Osim toga, odredba o naknadi za prijevremenu otplatu kredita, kako je formulirana u čl. 8. st. 2. Ugovora o kreditu, dala je ovlaštenje predniku tuženika da sam donese odluku o visini te naknade, pa kako se tom odredbom, u biti, nadoknađuje dio kamate koju je prednik tuženik prema ugovoru trebao ostvariti do kraja njegovog trajanja, što je protivno odredbi sada čl. 1024. st. 4.

ZOO-a, to sud nalazi da je i ta odredba nepovoljno utjecala na pravni položaj tužitelja kao potrošača.

16.7. Dakle, tuženik, kao trgovac koji je unaprijed pripremio sporni ugovor kao tipski, bio je dužan odgovorno pristupiti tužitelju, kao potrošaču, i pomoći mu da se, u okviru zakonom dopuštenih mogućnosti, koristi njegovim uslugama, ali ne i na štetu samom sebi. Znanje i iskustvo tuženika je zasigurno značajnije u odnosu na znanje prosječnog potrošača i zato je tuženik bio dužan tužitelja informirati o smislu i sadržaju spornih odredbi o naknadi za obradu kreditnog zahtjeva i naknadi za prijevremenu otplatu kredita i skrenuti mu pozornost i objasniti parametre o kojima ovisi visina istih, što u konkretnom slučaju prema ocjeni ovog suda nije učinjeno.

16.8. Slijedom navedenog, kako se radi o ugovoru kojeg je prethodno pripremio prednik tuženika odnosno tipskom ugovoru uz primjenu valutne klauzule u CHF i promjenjive kamatne stope te iz rezultata cjelokupnog postupka proizlazi da se o spornim odredbama koje se odnose na naknadu za obradu kreditnog zahtjeva i naknadu za prijevremenu otplatu kredita nije pregovaralo, a nije se pregovaralo niti je bilo moguće pregovarati o sadržaju općih akata prednika tuženika s tim u svezi i plaćanju navedenih naknada, prouzročena je značajna neravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača-tužitelja, što upućuje na daljnji zaključak da su te odredbe nepošteno odnosno ništetne u smislu čl. 81. i čl. 87. st. 1. ZZP-a u vezi s čl. 3-4., čl. 269., čl. 270., čl. 272. i čl. 322.-323. ZOO-a te Direktivom Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim odredbama u potrošačkim ugovorima (Sl. I. EZ 1993 L 95/29).

16.9. Slijedom navedenog prihvaćen je tužbeni zahtjev radi utvrđenja ništetnosti navedenih odredbi koje se odnose na naknadu za obradu kreditnog zahtjeva i naknadu za prijevremenu otplatu kredita zbog čega je odlučeno kao pod točkom I. i II. izreke presude.

16.10. S time u vezi ukazuje da sud nije smatrao potrebnim posebno obrazlagati vezano za izvršene uvide u spise ovog suda poslovni broj P-4415/2019 i P-659/2022 jer iako je riječ o istom ugovoru o kreditu između stranaka navedeni predmeti vezani su za isplatu sa naslova preplaćene kamate te isplatu s naslova preplate s naslova ništetne odredbe o valutnoj klauzuli, dok je predmet spora u ovom postupku utvrđenje ništetnim odredbi o naknadi za obradu kreditnog zahtjeva i naknadi za prijevremenu otplatu kredita.

17. U odnosu na visinu tužbenog zahtjeva, valja napomenuti da ista nije sporna i da nije sporno da se ista odnosi na plaćenu naknadu za obradu kredita i plaćenu naknadu za prijevremenu otplatu kredita s time da su iznosi koji se odnose na naknadu za obradu kreditnog zahtjeva od 10.001,56 kuna koji je naplaćen prema fiksnoj tečaju konverzije od 7,53450 kuna za jedan euro, obzirom na promjenu službene valute plaćanja u Republici Hrvatskoj iznosi 1.324,44 eura, dok naknada za prijevremenu otplatu kredita u visini od 12.760,15 kuna čini iznos od 1.693,56 eura prema naprijed navedenom fiksnom tečaju konverzije.

18. Na temelju odredbe članka 323. st. 1. ZOO-a tuženik je dužan vratiti tužitelju ono što je primio po osnovi koja je utvrđena ništetnom pa je temeljem iste odredbe valjalo prihvatiti i zahtjev za vraćanje primljenih iznosa na ime naknade za obradu kredita i naknade za prijevremenu otplatu kredita, kao stečenih bez osnove, na temelju čl. 1111. ZOO-a, zajedno sa zateznim kamatama tekućim od prvog idućeg dana nakon plaćanja (neosnovanog stjecanja na strani tuženika) do isplate, temeljem čl. 1115. ZOO-a, odnosno čl. 29. st. 1., u svezi čl. 183. st. 1. ZOO-a.

19. Visina stope zatezne kamate određena je na temelju Uredbe o visini stope zatezne kamate ("Narodne novine" broj 76/96, 72/02 i 153/04) kao i na temelju odredbe čl. 29. st. 2. ZOO-a.

20. Prigovor zastare nije osnovan, budući da je člankom 327. ZOO-a propisano da se pravo na isticanje ništetnosti ne gasi pa ne može zastarjeti zahtjev tužitelja kojim traži utvrđenje ništetnosti pojedinih odredbi Ugovora o kreditu. U odnosu na zahtjev za isplatu ističe se da se radi o restitucijskom zahtjevu te je na sjednici Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske održanoj 30. siječnja 2020. zauzeto pravno shvaćanje broj: Su-IV-47/2020 glede zastarnog roka u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz članka 323. stavak 1. ZOO-a kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora, a isti počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora. Dakle, imajući u vidu navedeni pravni stav Vrhovnog suda Republike Hrvatske, proizlazi da zastara restitucijskog zahtjeva još nije niti počela teći, nego će početi teći tek pravomoćnošću ove presude u kojoj je odlučeno o ništetnosti.

21. Nadalje, odluka o troškovima parničnog postupka donesena je na temelju odredbi čl. 154. st. 1. u vezi čl. 155. st. 1. i 2. ZPP-a i Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika ("Narodne novine" broj 138/23) i to za sastav tužbe (Tbr. 7/1-100 bodova), za sastav podneska od 09.11.2023. (Tbr. 8/1-100 bodova), za pristup na ročište od 20.11.2023. (Tbr. 9/1-100 bodova), za sastav podneska od 25.01.2024. (Tbr. 8/1-100 bodova), za pristup na ročište od 30.04.2025. (Tbr. 9/1-100 bodova), za pristup na ročište od 14.01.2026. (Tbr. 9/1-100 bodova), za sastav podneska od 11.02.2026. (Tbr. 8/4-25 bodova) i za pristup na ročište od 07.07.2026. (Tbr. 9/1-100 bodova) ukupno 725 bodova, uz vrijednost boda od 2,00 eura, odnosno 1.450,00 eura, porez na dodanu vrijednost od 25% od 362,50 eura, odnosno ukupno 1.812,50 eura. Tome treba pribrojiti troškove plaćene sudske pristojbe za tužbu u iznosu od 38,33 eura te trošak sudske pristojbe na presudu od 150,21 eura prema Tbr. 2. st. 1. Uredbe o tarifi sudskih pristojbi („Narodne novine“ broj 50/26), pa je ukupno dosuđena naknada troškova parničnog postupka u iznosu od 2.001,04 eura. Napominje se da je tužitelj platio predujam za troškove vještačenja u iznosu od 199,08 eura međutim kako sud nije izvodio dokaz financijskim vještačenjem obzirom na to da je tuženik naveo da ne osporava visinu zahtjeva, to sud iste troškove nije dosudio tužitelju kao potrebne radi vođenja parnice već će mu isti biti vraćeni sa računa suda obzirom na to da predujam nije iskorišten.

22. Na dosuđeni iznos troška parničnog postupka sud je temeljem odredbe čl. 151. st. 3. ZPP-a dosudio i zatražene zatezne kamate tekuće od dana donošenja presude do isplate.

23. Tužitelju nije priznat trošak sastava podneska od 24.04.2023. kojim dostavlja dokaz o uplati sudske pristojbe na tužbu jer sud preko e komunikacije ima uvid u plaćene novčane obveze zbog čega nije riječ o trošku potrebnom radi vođenja parnice, a samo takvi troškovi se u smislu članka 155. ZPP-a smatraju opravdanim parničnim troškovima. Zbog toga je zahtjev tužitelja za naknadu troškova postupka u tom dijelu odbijen.

24. Zahtjev tuženika za naknadom parničnih troškova je odbijen primjenom članka 154. stavak 1. ZPP-a.

U Zagrebu, 28. srpnja 2026.

Sutkinja
Ingrid Šegon

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude može se izjaviti žalba u roku od 15 (petnaest) dana od dana dostave presude. Žalba se podnosi ovom sudu, u tri primjerka, a o žalbi odlučuje Županijski sud.

DNA:

1. Tužitelju po punomoćnici uz sudsku pristojbu na presudu od 150,21 eura
2. Tuženiku po punomoćniku

Broj zapisa: **9-3088b-4ffb1**

Kontrolni broj: **036b4-0ddf3-70488**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.